

Justitsministeriets arbejdsgruppe har også overvejet spørgsmålet om, hvem der skal afhøre børnene, og er i den forbindelse kommet frem til, at børn fremover fortsat bør afhøres af polititjenestemænd, som er særligt uddannede til at afhøre børn. I den forbindelse er man samtidig fra arbejdsgruppen opmærksom på, at politiet kan have behov for bistand fra en særlig børnesagkyndig.

Jeg kan også nævne, at de lægelige undersøgelser af et barn, som menes at have været udsat for seksuelt overgreb, også i dag tager hensyn til, at det er et barn, som undersøges. På Rigshospitalet er der f.eks. allerede gennemført en ordning, som betyder, at undersøgelserne udføres i samarbejde mellem en retsmedicinere, en pædiater og en børnepsykolog. Det vigtige sigte er, at der ved undersøgelse af disse sager både tages hensyn til barnet og til behovet for at sikre eventuelle beviser.

Sammenfattende er det regeringens opfattelse, at det ikke ville være rigtigt, at vi her og nu i Folketingssalen vedtager en lang liste over, hvilke tiltag der skal være i en national handlingsplan til beskyttelse af børn mod seksuelt misbrug. Og jeg forstår da også, at forslagsstillerne ønsker, at beslutningsforslaget skal opfattes som et debatoplæg til en samlet og bred diskussion om, hvordan vi bedst kan beskytte børn mod seksuelt misbrug.

En sådan diskussion vil vi meget gerne være med til. Vi vil gerne på baggrund af den viden og de erfaringer, vi har i dag, diskutere, om der er områder, hvor vi kan forbedre indsatsen, og det er netop tanken med det arbejde, som regeringen har igangsat med henblik på at tilrettelægge en samlet national handlingsplan til bekæmpelse af seksuelt misbrug af børn.

Før vi til foråret har regeringens samlede bud på en sådan handlingsplan, mener jeg imidlertid, at det er for tidligt at lægge sig fast på de enkelte elementer i den styrkede indsats på dette centrale område.

(Kort bemærkning).

Sandy Brinck (S):

Jeg skal starte med at takke for ministerens besvarelse, hvoraf det jo tydeligt fremgår, at vi langt hen ad vejen er meget enige. Det er også min oplevelse, at vi på det her område i Folketingssalen altid har ført en meget konstruktiv debat med det udgangspunkt, at der selvfølgelig ikke er et eneste medlem, som ikke synes, at det her er forfærdeligt.

Når vi nu gerne vil have diskussionen om, hvad sådan en national handleplan kunne indeholde, kunne jeg godt tænke mig, at ministeren forholdt sig lidt mere konkret til nogle af punkterne.

Der kan tales for og imod på mange områder, men bl.a. kunne vi godt tænke os, at der var sikkerhed for, at en sådan national handlingsplan indeholder et bredt sigte, så det ikke kun er det retslige, og sådan hørte jeg også justitsministeren. Men kunne justitsministeren ikke give nogle tilkendegivelser i forhold til bl.a. spørgsmålet om psykologhjælp, spørgsmålet om behandling af sædelighedsforbrydelser og spørgsmålet om det, at man ude i forenings- og institutionslivet skal forholde sig til den her problemstilling og lave nogle sikkerhedsprocedurer?

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Irene Simonsen som ordfører.

Irene Simonsen (V):

I det her beslutningsforslag opfordres regeringen til at udarbejde en national handlingsplan til at beskytte børnene mod seksuelt misbrug, og i forslaget peger man på ni tiltag, som skal indgå i handlingsplanen.

Kl. 16.45

Jeg skal allerførst starte med at sige, som også fru Sandy Brinck sagde det, at alle kan kun have stærke følelser for det her område. Seksuelt misbrug af børn er en af de mest afskyelige forbrydelser, man overhovedet kan tænke sig. Der har i de senere år været meget opmærksomhed om det emne, bl.a. i forbindelse med pressens beskrivelse af sager om krænkelse af børn i bl.a. børneinstitutioner og idrætsklubber.

I tidligere tider forbandt man ofte krænkere med f.eks. børnelokkere, der med slik lokkede børnene ind i en bil eller baggård osv. I dag har krænkere utallige og helt andre muligheder for at komme i kontakt med børnene, fordi børnene jo tilbringer mange flere timer i diverse institutioner og klubber.

Vi deler her alle et ønske om at beskytte børnene optimalt, og naturligvis ønsker ikke mindst vi forældre at kunne sende børnene af sted til en tryk hverdag, både i institutionerne og i klubberne.

Vi ved, at seksuelt misbrug af børn er dybt traumatiserende for barnet og vil påvirke barnets seksualitet og forhold til andre mennesker og øvrige sindstilstand det meste af barnets liv, hvis ikke det er hele livet. Så snart vi hører om